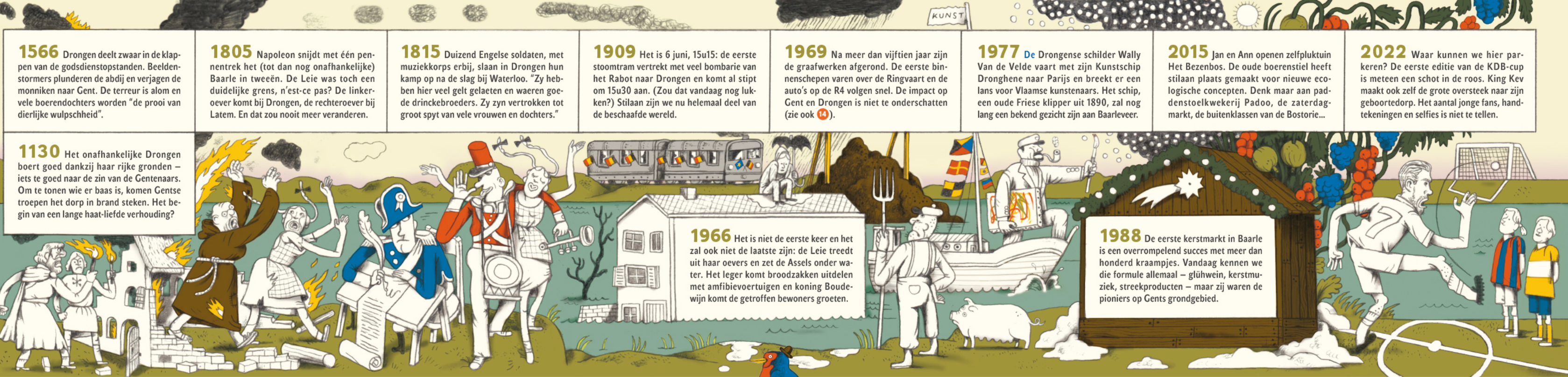




DRONGEN ^{voor} BEGINNERS

Centrum & De Assels

1 DRONGENPLEIN

Het Drongenplein is het hart van onze oude dorpskern. Schoon toch, met die traditioneel gesnoeide 'leilinden'? Moelijk om je voor te stellen dat dit tot 2018 nog een veredelde parking was. Het nieuwe ontwerp zit trouwens vol met knipogen naar het verleden: het hekwerk in cortenstaal toont de grenzen van het kerkhof dat hier lag tot in de 19de eeuw. De paadjes volgen een tracé dat nog zichtbaar is op oude stadskarten, en de gebogen zitbank aan het oorlogsmonument is een verwijzing naar de meanderende Leie.

2 SINT-GEROLFKERK

De toren van de Sint-Gerolfkerk, met zijn markante silhouet van een pepermolen, bepaalt hier de skyline sinds 1732. Toen maakte hij nog deel uit van de oude abdijkerk. Het is pas in 1858 dat de neo-barokke parochiekerk in de plaats kwam. Achter de kerk (op een handige parking die enkel de Drongenaars kennen) zie je in de muur nog sporen van de oude verbinding met de abdij. Gerulfus of Gerolf, naar wie de kerk genoemd is, leefde in de 8ste eeuw. Op weg naar huis, na zijn plechtige communie in de Gentse Sint-Pietersabdij, is hij door zijn peetvader om onduidelijke reden met een zwaard doodgeslagen. Volgens de legende was Gerolf toen maar dertien. Zijn schedel — inclusief gaf aan de zijkant — trekt al sinds de 12de eeuw bedevaarders naar Drongen en ligt nog altijd vooraan rechts in de kerk. Recent onderzoek wees uit dat de schedel effectief uit de 8ste eeuw komt, maar wel toebehoorde aan een volwassen man. Bijna juist dus.

3 ABDIJ VAN DRONGEN

Volgens mistige bronnen zou er al in de 7de eeuw een abdij geweest zijn in Drongen. Dat is dus al bijna even lang als de Gentse abdijen van Sint-Baafs en Sint-Pieters, maar veel concrete details kennen we niet over die vroegste periode. Meer zekerheid hebben we vanaf 1138 toen de paters norbertijnen zich hier vestigden. Zij hebben het wel een paar keer zwaar te verduren gehad. Na de Beeldenstorm van 1566 moesten ze vluchten naar hun refugehuis in Gent (vandaar de straatnaam Drongenhof in het Patershof). De abdij werd gefonssiqueerd onder het Frans bewind en werd in 1804 zelfs verkocht aan Lieven Bauwens. Die maakte er een katoenspinnerij van, waar hij ook zonder gêne gevangen en kinderen aan het werk zette tegen een hongergeloos. In de tuin werd meekrap geteeld om katoen in 'Turks rood' te verven. Na het faillissement was het vanaf 1837 aan de paters jezuiteten, die er hun opleidingscentrum of noviciaat hadden tot in 1968. Sindsdien wordt het domein vooral gebruikt als retraiteplek en als beginningscentrum. Tijdens het komende kwartier zal je nog de hele tijd parallel met de abdijgronden wandelen — want zo uitgestrekt is dit domein. Hoewel het niet publiek toegankelijk is, zijn de meeste Drongenaars er wel al eens in alle stilte door gewandeld. Maar dat mag dus (voorlopig?) niet.

4 KAPEL PETIT

'Petit' verwijst niet naar de omvang van de kapel, maar wel naar pater Adolf Petit (1822-1914), de jezuïet die de abdij uitbouwde tot een retraiteplek. Hij was een gerespecteerd raadgever van de katholieke intellectuele elite en speelde een belangrijke rol in de ontwikkeling van palliatieve zorg in België. De kapel kwam er in 1938, toen de jezuiteten hier hun eeuwfeest vierden en voor de gelegenheid de resten van de geliefde pater Petit wilden overbrengen naar een praalgraf in de kapel. Toen ze hem opgroeven, bleek zijn lichaam in de loop der jaren niet vergaan, maar enkel bruin geworden. Dat was reden genoeg om de procedure van heiligsverklaring in te zetten... maar zonder succes. Wat wel met succes draait, is de kapel zelf: Le Petit vzw runt er een cafeetje, organiseert er concerten, workshops, expo's... En elke zaterdagavondmiddag trekt de lokale markt zowel hipsters als gevestigde Drongenaars. Plezant!

5 LE CYGNE / BLANC-FIXE

Aan de overkant van de oude pastorie ligt een ander stukje erfgoed, zij het dan van het industriële slag. De ambitieuze Drongense ondernemer Hilaire Grootaert had in Amerika alles geleerd over 'de chimique' en startte in 1920 met zijn eigen kleurfabriek Le Cygne. In de topjaren werkte er veertig man en rolde er 750 ton kleurstoffen per jaar buiten. Le Cygne had een quasi-monopolie op verf voor wegmarkeringen. Topoverkerp was de 'blanc-fixe': een verpoeder op lijmbasis dat oplosbaar was in water. Blanc-fixe is ook de naam van de evenementenlocatie die er kwam na de sluiting in 1990. In de oude magazijnen zijn dus al veel plaatselijke trouwkiekjes genomen.

6 STATION DRONGEN

Drongen is een van de weinige kleine treinstations die nog overleefde in het Gentse. Maar euh... waar is het station? Dat is in 2011 afgebroken om twee extra sporen te leggen. Enkel op die manier kon de boemeltrein hier nog blijven bedienen: als er een aparte bedding kwam voor de sneltrein.

7 DE OUDE DRIE LEIEN

In de zomer is het knokken voor een plaatsje op het terras van de Oude Drie Leien. Het café is dan ook strategisch perfect gelegen met uitzicht op het water en de vogels, wandelaars, fietsers, roeiers en plezierbootjes die daarbij horen. Drie Leien klopt niet helemaal, want dit is gewoon de plek waar de Drongense tak van de Leie zich afsplitst van de 'echte' Leie richting Gent. Twee Leien dus, geen drie. Bij een puntje of een trappist maalt er niemand om, al minstens sinds de jaren 1930 (herboud café sinds 2018).

8 WATERING DER ASSELS

Zie je het lage bakstenen muurtje met in de steen gekapte letters? "Watering der Assels, 1854" staat er te lezen. Dit is een schuif of 'scholke' dat tot op vandaag dient om de waterhuishouding te regelen. Een schuif is niet hetzelfde als een sluis, omdat er geen verschil in watervniveau is, het gaat hier dus enkel over open of dicht. En reken maar dat het soms dicht moet, want de Assels zijn al ontelbare keren overstroomd telkens wanneer de Leie aanzwelt van de regen. Ook de dijk waarop je staat maakt deel uit van die bescherming, waarschijnlijk rond 1700 aangelegd in opdracht van de abdij en nog eens verhoogd na de laatste grote overstrooming van december 2002.

9 VEER DRONGEN-AFSNEE

Er zijn nog maar een stuk of 15 veerdiensten in heel Vlaanderen. Twee daarvan liggen in Drongen en we hebben ze nog altijd echt vandaag. Het is serieus omrijden met de fiets als je niet werken, want er is geen enkele brug over de Leie tussen de Europabrug in Gent en de Leiebrug in Bachte-Maria-Leerne. Een oversteek is trouwens meer dan de moeite, voor wie ons grondgebied even wil verlaten. Het romaanse kerkje en de oude dorpskern van Afsnee zijn pareltjes aan de overkant.

10 VOGELKIJKHUT PIEREPUT

Op de muur staan twee ijsvogels geschilderd, maar je zal je in de vogelkijkhut misschien toch tevreden moeten stellen met wulpen, een zilverreiger of een kleine karrekiet. Ook niet mis! Vroeger zei men wel eens "met het water van de Leie kunt je uw testament schrijven" maar in de voorbije twintig jaar zijn de weide- en watervogels weer aan een flinke revival bezig in het natuurdomein van de Assels.

11 KIJFMEERS

Het zuidelijke stuk van de Assels is grotendeels gewijwaard als natuurgebied. Je geraakt er ook niet zomaar met de auto, want de enige verbinding met 'het vasteland' is de Pontbrug ¹⁰. Het doet dus vreemd aan om hier plots een verkaveling te zien. Vooral de huisjes in de Kijfmeers doen wat denken aan een bungalowpark. Het is dan ook als zomerchalet dat ze verschenen vanaf de jaren 1950. In die tijd waren bouwvergunningen nog niet zo een ding en de wijk groeide mettertijd uit tot een verkaveling.

12 HOEVE RIJCKE GASTHUIS

Deze hoeve staat al vermeld in een landboek (een soort kadaster) van 1604, als abdijhoeve van het Rijkje Gasthuis in Gent, het latere Dominicanenklooster in de Holstraat. Het was tot voor kort de laatste actieve boerderij op de Assels. Hoewel de stal, de schuur en het huis al regelmatig zijn verbouwd doorheen de eeuwen, kan je je hier wel voorstellen hoe het landelijke Drongen er tot diep in de 20ste eeuw uitzag. Denk er de methoep in het midden bij, de notelaar voor het huis, de groen-en-witgeschilderde luijes...

13 HOEVE DE BUENT

Ook hoeve De Buent gaat al eeuwen terug. Hier is gebouwd van 1513 tot 2012, exact vijfhonderd jaar dus. Net als de andere hoeves ligt ze op een iets hoger gelegen stuk zandgrond, een 'donk', omdat de rest van de Assels altijd onder water kwam te staan tijdens de winter.

14 RINGVAART

Prachtig landelijk is het hier, als je in de juiste richting kijkt... en het lawaai weg denkt. Dat heeft natuurlijk alles te maken met de Ringvaart en de R4 die er iets later bij kwam. Het was een kwestie van moeten, voor Gent althans. De Ringvaart kon namelijk de verbinding maken tussen de Schelde in Melle en Gent-Zeehaven, in een wijde bocht onder de stad van 20 km lang. Op die manier moesten schepen niet meer dwars door de binnenstad, met alle gevaarlijke kronkels en kostelijke vertragingen die daarbij hoorden. De aanleg van het kanaal begon in 1950 en de werken duurden tot in 1969. Oudere Gentenaars herinneren zich het moment nog goed: van de ene dag op de andere verdwenen er door de Ringvaart honderden schepen uit het stadstelsel. De 'overbodige' stukken van de Schelde konden nu ook gedempt worden ten voordele van nieuwbouw of extra parking. Dat betekende allemaal een serieuze boost voor de Gentse economie, zij het dan wel ten koste van de randgemeenten. Ons meersengebied werd door de Ringvaart in twee gesneden, boeren werden ontseid en dichte buren werden verren kennissen. De Blaarmeersen aan de overkant zijn in de jaren '70 heringericht tot het sport- en recreatiegebied van vandaag.

15 GOED DER KAEKSMEDE

In de Kaaksmestraat staat het Goed der Kaaksmede. Het woord heeft niets te maken met een oorveeg, maar betekent zoveel als 'landerij aan de straat'. Ook deze omvalde hoeve zie je al op de oudste stadskarten (vink bijvoorbeeld op gentemapt.be eens de kaart van 1619 aan). De hoeve, geschilderd in het traditionele ossenbloedrood, is vandaag een fokkerij voor de (trek)paarden die je misschien ook hebt zien grazen in de Assels.

16 DUIVELSPUT

De Asselskerkweg volgt een oude Leiearm die je nog als een grachtje in het landschap ziet kronkelen. Op een zeldzame koude winter zijn de omliggende velden een ideale plek voor schaatspartijen. De oude Leieput op je linkerkant heet in een document uit 1505 de 'Duivelspu'. Volgens de legende gooidde de duivel de torenklokken van Drongen hier in het water en elke poging om ze eruit te vissen mislukte. In nachtelijke nevels zou men de klokken nog horen luiden. Maar dat horen we minder sinds de R4.

17 LA TOURELLE

Wie er een klein omwegje voor wil wandelen, vindt nog een restant van een 17de-eeuws 'speelhuis' (een buitenverblijf) dat hier aan de waterkant stond. Het elegante traporentje blijft eenzaam overeind, in de tuin van een recenter herenhuis uit de 19de eeuw dat uitgreit op de Veerstraat.

18 PONTBRUG

Arthur Vierendel bedacht in 1896 een methode om geen diagonale leggers te moeten gebruiken bij de constructie van bruggen. Hij werkte enkel met recht-opstaande staven. Dat was minder makkelijk maar wel

19 HEEMKRING DRONGHINE

De Heemkundige Kring Dronghine is hier sinds 1947 naarstig op zoek naar de geschiedenis, het erfgoed en het dagelijks leven van de Drongenaars. Het archief baart van de foto's, postkaarten en registers en de 16.000 doodsprentjes zijn goud waard voor stamboomonderzoek. Waar nog plaats is, staan de museumstukken: een groepsfoto van de schuttersgilde, fanfarevaandels, een handgetrokken lijkwagen, affiches van buurtfeesten, de raket waarmee de veerboot in Baarle werd getrokken... en het skelet van Zeger II, heer van Drongen (onthoofd in 1337). Benieuwd? De heemkring is open voor het publiek elke derde zondag van de maand tussen 9u en 12u.

20 ST-ANTHONE & VIER HEKKEN

De voormalige herberg 'In Sint-Anthone' is vandaag opgesplitst in een lingierewinkel, mutualiteit en cafeetje, maar was vroeger wel degelijk één pand. Het staat al in 1575 vermeld als hofstede van de heer van Drongen. Vanaf de 17de eeuw zetelde hier de 'vierschaar' van Drongen: de rechtbank van het dorp. De vier hekkens van de Vierhekkestraat verwijzen naar iets anders, met name letterlijk naar hekkens. De oude dorpskern van Drongen was vroeger afgesloten met vier poorten die 's avonds werden afgesloten. Vergelijk het gerust met de oude stadspoorten rond Gent. Ze stonden ter hoogte van de huidige pastorie (aan ⁹), aan het einde van de Veerstraat (boven ¹⁷), op de hoek van de huidige Vierhekkestraat met de Steenhuisdreef en aan de Leie achter de abdij. Voor de rest waren er geen toegangswegen, zo eenvoudig zag Drongen er toen dus uit.

21 LANDGOED DE CAMPAGNE

De lieflijke vijver met 19de-eeuws brugje, een dobbrende dodaars op het water, knoestige bomen langs de kronkelende paden... De tuin van landgoed de Campagne is best sprookjesachtig. Niet verwonderlijk dat de Drongense jeugdbewegingen hier ook graag passeren in het weekend. Jeugd is het hier trouwens al heel lang, want sinds 1853 kwamen de novicen van de jezuiteten, de paters in opleiding, hier op woensdag hun vrije tijd doorbrengen met sketches, toneelstukjes, kaatspel, volleybal, roeien, en na Wereldoorlog II ook voetbal. Omdat ze altijd te voet kwamen vanuit de abdij ³, behoorden de novicen echt tot het straatbeeld van Drongen: in zwarte soutanes gehuld, wandelend in groepjes van drie, met telkens twintig meter tussen. Per twee mochten ze hoe dan ook nooit op stap, om elk risico op onzedigheid te vermijden. Het landhuis van De Campagne, vroeger bekend als Jonckershof en kasteel Haemelinck, is vandaag een cultureel gemeenschapscentrum voor lezingen en expo's, een occasioneel concertje en de zittingen van de kaartschub.

22 DE KINDERBOERDERIJ

Met de klas of met bomma en boppa op woensdagmiddag: al zeker drie generaties Gentenaars hebben herinneringen aan schoolhoeve De Campagne. De sterren van vandaag zijn bijvoorbeeld Kevin de melkeijer, Eddie de pony, Jommeke de ezel en Lola het varken. Met een beetje geluk laten de konijnen of de babygeitjes zich ook

23 ONZE-LIEVEVROUWKERK

De geschiedenis van het kerkje van Luchteren valt af te lezen van de gedenkplaten. Boven de ingang hangen de wapenschilden van het echtpaar dat hiernaast woonde in kasteel IJzeren Hekken (het grote domein voorbij de kerk) en voor de centen zorgde in 1862. Links hangt het schild van baron Charles-Ambroise van den Bogaeerde, vastgehouden door een wildeman met een knots, rechts het schild van zijn vrouw Albertine-Marie Ghislaine de Lens, in de poten van een leeuw. Hun verhaal lees je op de achterkant van dit plan bij het portret van Clementia-Philomena van den Bogaerde de Lens (wat een naam!). Ondertussen doet de kerk dienst als kunstenaarsruimte, en eraast kan je gratis een beeldentuin bezoeken.

24 ONUMENT

In de nasleep van de coronacrisis kwamen er zes Onumenten in België, waaronder het Drongense, als collectieve rouwplek voor de meer dan 30.000 slachtoffers in ons land. De Onumenten lijken alle zes op mekaar maar zijn toch verschillend. Het materiaal verschilt van stad tot stad (hier stukjes natuursteen in beton) en van de cirkelvorm, die bestaat uit achttien gelijke delen, zijn er telkens vijf andere stukken weggenomen (hier één keer twee en één keer drie). Het Drongense Onument ligt nu nog openlijk zichtbaar, maar de bedoeling is dat het met de jaren zal opgaan in de uitgebreide Vinderhoutse Bossen.

25 BOSAANPLANTING

De vallei van de Oude Kale, de Vinderhoutse Bossen, de Groene Velden, de Bourgoyen: ooit vormden ze één grote lap groen met hier en daar een kasteel en wat boerderijen uitgestrooid over het landschap. De verkavelingen van de twintigste eeuw, de steenwegen zoals de Bosstraat en de Ringvaart ⁴ beslisten daar anders over. Toch is het de bedoeling om sommige oude verbindingen te herstellen, bijvoorbeeld met deze nieuwe aanplanting tussen De Campagne en de Vinderhoutse Bossen. De reën hebben de weg al teruggevonden, vandaar de omheiningen om de jonge boompjes te beschermen.

26 KASTEEL LEEUWENHOF

Zie je het eilandje langs het wandelpad? Door de krakemikkige brug is het niet meer toegankelijk, maar hier hebben de jongens van de zogenaamde 'Jongensstad' zeker veel kampen gebouwd. Jongensstad, dat was de droom en het levensproject van priester Sylvain de Baere. In het (vandaag verbouwde) kasteel Leeuwenhof gaf hij vanaf 1947 onderdak aan thuisloze en verwaarloosde jongens. Het was, in zijn woorden, "een familie-nestje, een koesterplaats voor een warm en rijk gevoelsleven" maar ook voor "een flinke, mannelijke opvoeding in de werkelijke wereld" die je toch niet "van de zusterken" in de bestaande instellingen kon verwachten. Vanaf de jaren 1970 namen individuele pleeggezinnen het steeds vaker over van zijn groepsaanpak, en Jongensstad deestemde uit. Wat wel nog overblijft is het klaslokaal, dat vooral als kapel dienst deed. Veel Drongenaars uit de buurt kwamen liefst hier naar de zondagsmis, naar verlied omdat De Baere zijn preken kort en krachtig hield — dus zo waren ze rapper verlost van hun zondagse plicht. Later werd dit lokaal het Jeugdhuis Chuz Choseken, dat nu na een tijdje stilte weer doorstart als Klub9030.

27 HOEVE RIJCKHOF

Deze fotogenieke oude hoeve, met knotwijken van de walgrachten, staat hier waarschijnlijk sinds de tweede helft van de 18de eeuw. Let vooral eens op de duiven-toren, waar je nog twee reeksen vliegertjes ziet, met de bijhorende loopplaat en landingsbaan voor de vogels.

GENTENAARS KENNEN DRONGEN VAN DE ABDIJ, DE BOOTJES EN PIET-JE PEK. MAAR ER IS ZOVEEL MEER! DIT MOET JE WETEN ALS BEGINNER.

De naam Drongen staat voor het eerst in manuscripten als 'Tronchinium'. Verwijzend naar een Romeinse veldheer Truncinius? Een verbastering van Hieronymus? De Noorse god Thor? Iets met 'tronk' of bos? Niemand die het weet, dus kies maar!

Wat we wel weten, is dat Drongen lang een boerendorp was. De industrie heeft hier minder voet aan de grond gekregen in de 19de en de 20ste eeuw dan in de rest van de Gentse rand.

Ook de rijkste Gentenaars konden dat appreciëren, en ze zochten de prachtige Leiekronkels op voor hun buitenverblijf. Een theetie in de rozentuin, keuvelend in fleurige jurkjes, een beetje roeipret op het water...

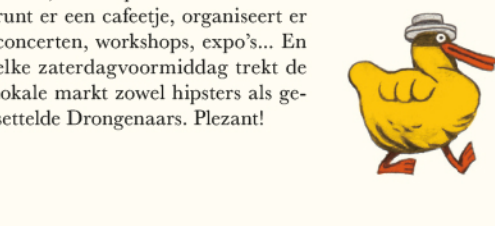
Drongen was enkel te bereiken per boot of via een lange omweg door Mariakerke. Zelfs toen de Drongensesteenweg er kwam in 1824, moest op de Willemsbrug over de Leie nog tot 1889 tol betaald worden. Arme luizige Gentenaars konden de pret dus niet komen bederven.

Van dat exclusieve karakter is iets blijven hangen, want Drongen is nog altijd de deelgemeente met het hoogste gemiddelde inkomen. Met de koopkracht moet het ook meevallen, want het aantal supermarkten is niet meer te tellen.

De grootste zijn we ook. Met 28 km2 zelfs meer dan het dubbele van Oostakker, de tweede in de rij. Drongen is dan ook een lappendeken van meerdere oude dorpskernen: het dorp, Luchteren, de Assels en Baarle, elk met hun eigen karakter. Het dorp en Luchteren gaan zachtjes in mekaar over, maar de Assels en Baarle blijven toch elanden — het ene ingesloten door water, het andere door verkeer.

WWW.ERFGOEDCEL.GENT/ERFGOEDWANDELPLANNEN

In deze reeks verschenen ook wandelplannen van Mariakerke, Sint-Amandsberg, Sint-Denijs & Afsnee, Wondelgem, Zwijsnaarde en Gentbrugge. Je kan ze allemaal downloaden online, en sommige zijn ook nog op papier verkrijgbaar aan de infobalie van het Gentse Stadsmuseum STAM.



AIMÉ DEN BLAUWEN

(1914–1979) Een dorp vol rivierkronkels en maar één brug? Daar heb je maar beter een wakkere veerman. Dat was Aimé tientallen jaren lang, in zijn wachthuisje aan Baarleveer 23. Van tijdschema's was geen sprake. Wie een beetje drinkgeld over had mocht naar de overkant. Hij trok het oude veerbootje met de hand, met behulp van een houten blok dat om een kabel spande. De kabel zakte erna weer naar de bodem, zodat de andere boten er niet door gehinderd zouden worden. Af en toe is Aimé met zijn veer wel eens gekapseisd door een veel te snel voorbijvarende Leie-cowboy, maar gelukkig was de man waterdicht.

JULIEN PAUWELS

(1929–2007) "OYEEEE! OYEEEE! OYEEEE!" Met bulderende stem en zwierende bel opende Julien in 1972 de Kunst- en Folkloremarkt van Drongen. Picobello gekleed, in een champetersuniform uit 1910, verkondigde hij luidekeels het programma. Daarmee riep hij letterlijk de verloren traditie van de belleman weer tot leven: een soort van gesproken dorpskrant voor wie niet kon lezen, van lang vóór er radio bestond. De formule sloeg aan, en zijn opvolgers van de Orde van de Belleman openen nu nog altijd feestelijk stoeten, braderieën, kermissen – en natuurlijk de Gentse Feesten (voor het eerst in 1978, het jaar na de fusie).

SYLVIE STALINS

(1806–1882) Had ze niet bestaan, dan kon ze uitgevonden zijn als striptfiguur. Sylvie Stalins bracht de zomers door in Kasteel Kapelgoed bij haar broer Jean-François, en zij zwaaide er de plak. Haar broer "kon nog geen pet kon kopen zonder haar tussenkomst". Ze zette hem ertoe aan om vanwege een lange vete hun eigen familie te ontvren. Uiteindelijk viel zijn keuze op brouwer Polydore Colle. Het zou tot een proces leiden met 48 getuigenissen, van de dienstmeid tot met de dokter die moest oordelen of Jean-François al dan niet gek was geworden. De soap werd breed in de krant uitgesmeerd – en brouwer Colle won de zaak.

DOMIEN INGELS

(1881–1946) Een knoestig trekpaard, een wankel lammetje, een kalkoen: de passie van beeldhouwer Domien Ingels lag duidelijk in het dierenrijk. Niet verwonderlijk, voor een slagerszoon. En de dieren die hij niet in de weilanden kon zien, ging hij in het circus bestuderen. De twee huizen waar Ingels gewoond heeft staan er vandaag nog. Voor het rijhuis in de Drongenstationstraat 16 beeldhouwde hij de pauwen boven de deur, als knipoog naar zijn vrouw Marie-Louise Pauwaert. Later kon hij zich al meer veroorloven: een zelf ontworpen landhuis met een zonnwijzer onder het dak en windhond voor de deur (Domien Ingelsstraat 49).

SINT-ADELGONDIS

(7de eeuw) Sint-Gerolfstraat, Sint-Gerolfkapel, Sint-Gerolfkerk... Het zijn altijd de mannen die met de aandacht gaan lopen, dus even herinneren dat ook de heilige Adalgondis van Drongen was. Haar verhaal? Ze was blind geboren, maar reed vlotjes op een wild paard waarvan iedereen dacht dat het ontembaar was. In een Drongense kerk kon ze ineens zien, maar in de Gentse Sint-Pieterskerk werd ze weer blind. (Een beetje Drongens chauvinisme?) Het is maar nadat ze besloot al haar rijkdom weg te schenken, dat alles in orde kwam. "Aldegondis sterft te Drongen in een geur van heiligheid", zie je op de glasramen in de kerk 3.

HOE LANG WANDELEN?

De oranje lus van 1 tot 20 is een traject van een goeie 7 km. Reken op een dikke twee uur te voet als je ook de teksten wil lezen.

De paarse lus van 21 tot 29 is iets meer dan 8 km lang. Reken daarvoor toch op twee en een half uur.

De beste verbinding tussen de twee wandelingen is via de stippellijn langs de Luchterenkerkweg (te voet of met de fiets).

VICTOR DE BISSCHOP

(1875–1961) Victor was een winner. Al op zijn twintigste richtte hij zijn eigen tuinbouwbedrijf op in de Beekstraat. Met zijn camelia's won hij de Eerste Prijs op de Gentse Floraliën, wat hem een uitstekend visitekaartje opleverde voor de internationale markt. Ook als roeier rijfde hij de bekers binnen in binnen- en buitenland. Het hoogtepunt was 1909, toen hij als aanvoerder van de KRGC ("de Club") voor de derde keer de Henley-regatta op de Thames won. De Gentenaars waren trouwens de eerste niet-Britten die daarin slaagden. De stad stond op zijn kop voor de kampioenviering en ook de Henleykaai is hiernaar vernoemd.

WALTER GODEFROOT

(1943–2025) Het broekventje uit de Adolf Petitstraat haalde in 1958 een zevende plaats in de koers van Zevergem voor onderbeginnelingen. Maar hij had de smaak te pakken. Na een indrukwekkend palmares in de klassiekers won de zogenaamde "Vlaamse bulldog" in 1973 zelfs de spurt op de Champs-Élysées tijdens de laatste rit van de Tour. Godefroot was een onderschat talent, in de woorden van Eddy Merckx. Na zijn prof-carrière bleef zijn leven draaien om de wielersport als ploegleider, team-manager en adviseur van verschillende teams. En nog meer mensen kennen hem natuurlijk van zijn fietswinkel in Deurle.

BÉRÉNICE & CHRISTINE

(1933–1999 & 1939–2016) Kiezen tussen de twee zussen? Onmogelijk! Bérénice en Christine Haenebalcke bemanden elk apart hun winkels op het Drongenplein en in de Abdijmolenstraat, maar ze stonden ook vaak zij aan zij, tientallen jaren lang. Zelfs mensen van buiten Drongen maakten een omweg voor hun bokkenpootjes, chocobollen en de flan brésilienne. Vandaag staan Nathalie en Yves (met papa Raymond) aan het roer als de vierde generatie van bakkerij De Waele-Haenebalcke. Aan de recepten en de goeie boter en bloem is nog niets veranderd sinds 1902 – en nog belangrijker voor elke warme bakker: de warme goעינדג.

JOANNES SCHINCK

(1872–1967) De kleine boerenzoon Joannes had maar één droom: priester worden. Hij moest er Frans en Latijn voor studeren uit boeken van de rommelmarkt, maar het lukte hem. Hij bleef wel met de voeten op de grond. "Kloosters zijn roosters en wie er gaat, wordt er gebrad" zei hij. In 1931 werd hij priester in Luchteren, waar hij uitvoer tegen de "boerendochters die piano konden spelen, maar geen koeien konden melken". Tijdens WO II noemde hij Hitler "het grootste wangedrocht dat onze aarde ooit heeft gedragen"... Na een jaar dwangarbeid in Merksplas kon hij nauwelijks nog stappen, en hij nam ontslag op zijn 72ste.

CLEMENTIA VAN DEN BOGAERDE

(1835–1861) De toekomstige barones van Luchteren raakte al op jonge leeftijd zwaar ziek. Haar godvruchtige ouders hoopten dat ze met de bouw van een kerk en een klooster nog haar leven zouden kunnen redden. Het heeft niet mogen baten. Maar was het niet voor haar leven, dan kon het nog altijd voor haar eeuwige ziel! De plannen werden dus een jaar na haar dood uitgevoerd 23. De zusters maricolen runden er een weeshuis en vanaf 1896 ook kleuterschool Sint-Paulus. Zo kwamen er dankzij de geldschietsters toch nog "ex arbore fructus", zoals op de gedenksteen van de kerk staat, wat zoveel betekent als "vruchten aan de boom".